

ชนิดพืช	ชนิดศัตรูพืช	ลักษณะอาการและการเข้าทำลาย	วิธีการป้องกันกำจัด
<p>1. มันสำปะหลัง</p>	<p>1.1 เพลี้ยแป้งมันสำปะหลัง</p> <p>เพลี้ยแป้งลาย</p> <p>เพลี้ยแป้งแจ๊คเบียดเลย์</p> <p>เพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีเขียว</p>	<p>เพลี้ยแป้งที่พบในมันสำปะหลังมี 4 ชนิด ได้แก่ เพลี้ยแป้งลาย เพลี้ยแป้งแจ๊คเบียดเลย์ เพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีเขียว และเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีชมพู</p> <p>เพลี้ยแป้งทำความเสียหาย โดยการดูดกินน้ำเลี้ยงตามส่วนต่าง ๆ เช่น ใบ ยอด และตา ในส่วนของต้นที่ยังอ่อนอยู่ยอดที่ถูกทำลายจะงอหงิกเป็นพุ่ม ลำต้นจะบิดเบี้ยวมีช่วงข้อถี่แตกใบเป็นพุ่มหนาเป็นกระจุก ในส่วนของยอด ใบ เพลี้ยแป้งจะขับถ่ายมูลที่มีลักษณะของเหลวข้นเหนียว มีรสหวาน ทำให้เกิดราดำปกคลุมปิดบังส่วนของใบพืช มีผลทำให้การสังเคราะห์แสงของพืชลดลง ส่วนของลำต้นที่ถูกเพลี้ยแป้งดูดน้ำเลี้ยงมีผลต่อคุณภาพท่อนพันธุ์ หัวมันมีขนาดเล็ก เปอร์เซ็นต์แป้งต่ำ หากระบาดรุนแรงยอดจะแห้งตาย ถ้าระบาดในมันสำปะหลังอายุยังน้อยอาจทำให้มันสำปะหลังไม่สามารถสร้างหัวและยืนต้นตายได้</p>	<p>1. ก่อนการปลูกมันสำปะหลัง</p> <p>1.1 การเตรียมดิน หว่านปุ๋ยอินทรีย์ก่อนการเตรียมดิน เพื่อเพิ่มความสามารถในการอุ้มน้ำของดิน ไถดินแล้วตากดินอย่างน้อย 2 สัปดาห์ เพื่อทำลายหรือลดปริมาณไข่ และตัวอ่อนของเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังที่ยังหลงเหลือ</p> <p>1.2 ควรปลูกในช่วงต้นฤดูฝน ให้ช่วงระยะแรกและระยะกลางของการเจริญเติบโตอยู่ในช่วงฤดูฝน ซึ่งมีการระบาดของของเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังค่อนข้างน้อย</p> <p>1.3 การจัดการระบบให้น้ำ เนื่องจากธรรมชาติของเพลี้ยมันสำปะหลังจะถูกทำลายโดยน้ำ</p> <p>1.4 การปลูกพืชหมุนเวียน เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงไม่ให้มีแหล่งอาหารและที่อยู่อาศัยของแมลงศัตรูพืชติดต่อกันเป็นเวลานาน เป็นการตัดวงจรชีวิตของเพลี้ยแป้งมันสำปะหลัง</p> <p>1.5 การสร้างแนวพืชป้องกัน เป็นการปลูกพืชเพื่อสร้างแนวกำแพงป้องกัน แมลงศัตรูพืชไม่ให้เข้าทำลายพืชหลัก</p> <p>1.6 การจัดการท่อนพันธุ์มันสำปะหลัง เพื่อป้องกันเพลี้ยแป้งมันสำปะหลัง ที่ติดมากับท่อนพันธุ์ให้ดำเนินการ ดังนี้</p> <p>1.6.1 ไม่ใช้ท่อนพันธุ์จากแหล่งที่มีการระบาด</p>

เพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีชมพู

1.6.2 ตันพันธุ์มันสำปะหลังที่กองไว้ หากพบเพลี้ยแป้งมันสำปะหลัง ห้ามเคลื่อนย้าย เพราะจะทำให้ไข่ และตัวอ่อนของเพลี้ยแป้ง แพร่กระจายมากขึ้น

1.6.3 การเคลื่อนย้ายตันพันธุ์ ควรพ่น สารเคมีป้องกันกำจัดเพลี้ยแป้งมันสำปะหลัง เพื่อป้องกันเพลี้ยแป้งที่ยังหลงเหลือมากับท่อนพันธุ์

1.6.4 การเตรียมท่อนพันธุ์ ควรเลือก ท่อนพันธุ์ที่แข็งแรงปราศจากโรค และแมลง มีอายุ 10 - 14 เดือน ใช้ต้นสดหรือต้นมันสำปะหลัง ที่ตัดกองทิ้งไว้ไม่เกิน 10 วันแช่ท่อนพันธุ์ก่อนปลูก ด้วยสารเคมีกำจัดเพลี้ยแป้ง มันสำปะหลัง ตาม คำแนะนำของกรมวิชาการเกษตร ดังนี้ ไทอะมิโทแซม 25% WG อัตรา 4 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อิมิดโคลพริด 70% WG อัตรา 4 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไดโนทีฟูแรน 10% WP อัตรา 40 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร

1.6.5 แช่ท่อนพันธุ์นาน 5 - 10 นาที (ควรกดท่อนพันธุ์ให้จมน้ำทั้งหมด) จากนั้นนำไปผึ่ง ลมในที่ร่มให้แห้งแล้วนำไปปลูกทันที ถ้าปลูกเสร็จ สามารถเก็บท่อนพันธุ์ที่แช่น้ำยาแล้วได้ แต่ไม่ควร ทิ้งไว้นานเกิน 24 ชั่วโมง

2. หมั่นสำรวจแปลงปลูกอย่างสม่ำเสมอ หากพบการระบาดให้ตัดยอดหรือถอนต้น ที่พบ เพลี้ยแป้งนำไปทำลายนอกแปลงและพ่นสารกำจัด

			<p>แมลงบริเวณพบ และบริเวณโดยรอบที่มีการระบาด</p> <p>3. การควบคุมโดยใช้ศัตรูธรรมชาติ</p> <p>3.1 แมลงข้างปีกใส สามารถปล่อยได้ทุกระยะ แต่ระยะที่เหมาะสม คือ ระยะไข่ที่ใกล้ฟักเป็นตัวอ่อน เนื่องจากสะดวกต่อการขนส่ง และเมื่อปล่อยลงในแปลงมันสำปะหลัง จะสามารถเข้าทำลายเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังได้ทันที อัตราการปล่อยในพื้นที่ระบาดน้อย 100 ตัว ต่อไร่ หรือในพื้นที่ระบาด 200 – 500 ตัว ต่อไร่ โดยปกติจะปล่อยประมาณ 4 ครั้ง</p> <p>3.2 แตนเบียนเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีชมพู ควรปล่อยให้กระจายทั่วแปลง เนื่องจากแตนเบียนเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีชมพู เจริญเติบโตเร็ว และขยายพันธุ์ได้อย่างน้อย 10 เท่า ในทุกชั่วอายุ โดยปล่อยในอัตรา 50 คู่ ต่อไร่ เมื่อเริ่มพบการระบาด หรือปล่อยในอัตรา 200 คู่ต่อไร่ เมื่อพบการระบาดรุนแรง และหลังปล่อยแตนเบียนเพลี้ยแป้งมันสำปะหลังสีชมพู ให้งดการพ่นสารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืช</p> <p>3.3 การอนุรักษ์ศัตรูธรรมชาติชนิดอื่น เช่น ตัวเต่าตัวห้ำ ผีเสื้อหางติ่งตัวห้ำและแตนเบียนชนิดอื่น ๆ</p> <p>3.4 งดการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดแมลงพ่นในแปลงมันสำปะหลัง ในช่วงที่พบแมลงศัตรู</p>
--	--	--	---

			<p>ธรรมชาติบนต้นมันสำปะหลัง หรือช่วงหลังจากการปล่อยศัตรูธรรมชาติใหม่ ๆ</p> <p>ที่มา : 1. กรมวิชาการเกษตร 2. เอกสารคำแนะนำที่ 1/2562 การป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูมันสำปะหลัง กรมส่งเสริมการเกษตร</p> <p>ที่มาภาพ : 1. กรมวิชาการเกษตร 2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์</p>
	<p>1.2 ไรแดง</p> 	<p>ไรแดงที่เข้าทำลายมันสำปะหลัง มีอยู่ 2 ชนิด คือ ไรแดงหมอน และไรแดงมันสำปะหลัง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไรแดงหมอน ดูดกินน้ำเลี้ยงตามใต้ใบจากส่วนใบล่างและขยายปริมาณขึ้นส่วนยอด - ไรแดงมันปะหลัง ดูดกินน้ำเลี้ยงบนหลังใบของส่วนยอดและขยายปริมาณ ลงสู่ใบส่วนล่างทำให้ตามลึบ ใบเหลืองซีด ม้วนงอ และร่วง มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของมันสำปะหลัง ถ้าการระบาดเกิดขึ้นในมันที่ยังเล็ก อาจทำให้ ต้นมันสำปะหลังตายหรือทำให้การสร้างหัวของมันสำปะหลังลดลง 	<ol style="list-style-type: none"> 1. อนุรักษ์ศัตรูธรรมชาติ เช่น ตัวงเต่า <i>Stethorus</i> spp. ตัวงปีกสั้น และไรตัวห้ำ 2. หลีกเลี่ยงการปลูกมันสำปะหลังในช่วงฤดูแล้งหรือฝนทิ้งช่วงเป็นระยะเวลานาน 3. หมั่นตรวจแปลงปลูกอย่างสม่ำเสมอ หากเริ่มพบการเข้าทำลายของไรแดงควรเก็บทิ้งหรือทำลาย เพื่อลดการเพิ่มปริมาณของไรแดงในสภาพที่เหมาะสมอาจเกิดการระบาดขึ้นอย่างรวดเร็ว 4. เฉพาะกรณีจำเป็นต้องใช้สารเคมีอำมีทราซ 20% EC อัตรา 40 มิลลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร ให้พ่นเฉพาะบริเวณที่มีไรแดงทำลาย และไม่ควรพ่นสารเคมี ซ้ำเกิน 2 ครั้ง <p>ที่มา : 1. กรมวิชาการเกษตร 2. เอกสารคำแนะนำที่ 1/2562 การป้องกันกำจัดโรคและแมลงศัตรูมันสำปะหลัง กรมส่งเสริมการเกษตร</p>

<p>1.3 แมลงหรีวขาวยาสูบ</p> 	<p>แมลงหรีวขาวยาสูบเป็นศัตรูสำคัญของพืชหลายชนิด ระบาดมากในช่วงฤดูแล้ง ฝนทิ้งช่วง ตัวอ่อนและตัวเต็มวัยจะดูดกินน้ำเลี้ยงบริเวณใต้ใบ และถ่ายมูลหวาน ทำให้เกิดราดำ พืชสังเคราะห์แสงได้น้อย ใบม้วนขีด และร่วง และยังเป็นแมลงพาหะนำโรคไวรัสใบด่างมันสำปะหลัง หากในแปลงที่มีต้นเป็นโรคใบด่างเพียงต้นเดียว แมลงหรีวขาวยาสูบสามารถแพร่กระจายไปยังต้นอื่น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดโรครบาดเป็นวงกว้างในเวลาไม่นาน</p>	<p>1. หมั่นสำรวจแปลงอย่างสม่ำเสมอ</p> <p>2. หลีกเลี่ยงการปลูกมันสำปะหลัง ในช่วงที่ต้นอ่อน จะกระทบแล้งนาน</p> <p>3. ทำความสะอาดแปลงปลูก และบริเวณรอบ ๆ แปลง เพื่อไม่ให้มีแหล่งที่อยู่อาศัยของแมลงหรีวขาวยาสูบ</p> <p>4. หากพบการเข้าทำลาย เก็บส่วนของพืชที่ถูกทำลาย เผาทำลายนอกแปลงปลูก</p> <p>5. การใช้ศัตรูธรรมชาติ ได้แก่ แมลงช้างปีกใส ตัวง่าตัวห้า มวนโอเรียส (<i>Orius</i> sp.) และแตนเบียนเอ็นคาเซีย (<i>Encarsia</i> sp.)</p> <p>6. พ่นด้วยสารกำจัดแมลง ได้แก่ อิมิดาโคลพริด 70% WG อัตรา 6 – 12 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไบเฟนทรีน 2.5% อัตรา 30 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
<p>1.4 เพลี้ยหอยเกล็ดขาว</p> 	<p>ตัวเต็มวัยเพศเมีย มีแผ่นคล้ายเปลือกหอยแมลงภู่ สีขาวปกคลุมลำตัว รูปร่างยาวรี เมื่อเปิดแผ่นปกคลุมลำตัวขึ้น จึงจะพบตัวเพลี้ยหอยเกล็ดขาวซึ่งมีขนาดค่อนข้างเล็ก ลำตัวสีเหลืองอ่อนจนถึงสีเหลืองเข้ม ดูดกินน้ำเลี้ยงบริเวณลำต้น ก้านใบ และหลังใบ ทำให้ใบเหลืองและร่วง หากมีเพลี้ยหอยเกล็ดขาวปกคลุมทั้งลำต้น จะทำให้ต้นแห้งตายได้</p>	<p>ก่อนปลูก</p> <p>1. ใช้ท่อนพันธุ์ที่สะอาด ปราศจากเพลี้ยหอยเกล็ดขาว</p> <p>2. ถ้ามีความจำเป็นต้องใช้ท่อนพันธุ์ที่มีเพลี้ยหอยเกล็ดขาวเข้าทำลาย ให้แช่ท่อนพันธุ์ด้วยสารฆ่าแมลง มาลาไทออน 83% EC อัตรา 20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือโทอะมีทอกแซม 25% WG อัตรา 4 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรืออิมิดาโคลพริด 70% WG อัตรา 4 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร แช่ท่อนพันธุ์นาน 10 นาที ผึ่งให้แห้งก่อนปลูก</p>

			<p>หลังปลูก</p> <p>หมั่นสำรวจแปลงอย่างสม่ำเสมอ หากพบการระบาดของให้ทำการป้องกันกำจัด ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ถอนต้นมันสำปะหลังที่พบเพลี้ยหอยเกล็ดขาว และเก็บไปทำลายนอกแปลง 2. พ่นสารฆ่าแมลง ไทอะมีโทกแซม 25% WG อัตรา 4 กรัม ผสมกับไวต์ออยล์ 67% EC อัตรา 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อิมิตาคลอฟริด 70% WG อัตรา 4 กรัม ผสมกับ ไวต์ออยล์ 67% EC อัตรา 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นเฉพาะจุดที่พบเพลี้ยหอยเกล็ดขาวเข้าทำลาย <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
	<p>1.5 โรคใบด่างมันสำปะหลัง</p> 	<p>มีสาเหตุจากเชื้อไวรัส <i>Cassava mosaic virus</i> (สายพันธุ์ Sri Lankan (SLCMV)) มันสำปะหลังที่เป็นโรครวมลักษณะอาการ ดังนี้</p> <p>ลักษณะอาการบนยอด ส่วนของยอดอ่อนหรือยอดที่เกิดใหม่จะแสดงอาการต่างเขียวอ่อนหรือเหลืองสลับเขียวเข้ม มีขนาดเรียวยาวเล็ก หงิกงอ และเสียรูปทรง</p> <p>ลักษณะอาการบนใบ ส่วนใบที่ถัดลงมาจากยอดหรือใบแก่จะพบอาการต่างเขียวอ่อนหรือเหลืองสลับเขียวเข้ม หงิกงอ และเสียรูปทรง</p> <p>การแพร่ระบาดของโรคใบด่างมันสำปะหลังเกิดได้จากการนำท่อนพันธุ์มันสำปะหลังที่เป็นโรคมานาปลูก ทำให้ต้นมันสำปะหลังที่งอกมาใหม่เป็นโรค ประกอบกับในแปลงปลูกในสำปะหลังมีแมลงหิว</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. กำจัดต้นมันสำปะหลังที่เป็นโรคใบด่างมันสำปะหลังตามคำแนะนำของกรมวิชาการเกษตร ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1.1 วิธีฝังกลบ โดยฝังกลบต้นมันสำปะหลังที่เป็นโรค และต้นข้างเคียงโดยรอบในรัศมี 2 เมตร ในหลุมที่ลึกไม่น้อยกว่า 2 - 3 เมตร ราดด้วยสารกำจัดวัชพืช อะมีทริน 80% WG ซัลเฟนทราโซน 48% SC ไดยูรอน 80% WP อย่างใดอย่างหนึ่งก่อน จึงกลบด้วยดินหนาไม่น้อยกว่า 0.5 เมตร 1.2 วิธีใส่ถุง/กระสอบ โดยนำต้นมันสำปะหลังที่เป็นโรคตัดเป็นท่อนใส่ถุง / กระสอบมัดปากให้แน่นแล้วนำไปตากแดดไม่น้อยกว่า 7 วัน หรือจนกว่าต้นมันสำปะหลังจะตาย

		<p>ขวยยาสูบซึ่งเป็นพาหะที่ดูดกินน้ำเลี้ยงต้นมันสำปะหลังที่เป็นโรคไปสู่ต้นมันสำปะหลังปกติจึงทำให้ต้นปกติเป็นโรค โดยในแปลงมันสำปะหลังมักจะพบการเกิดโรคทั้งที่มาจากท่อนพันธุ์และที่เกิดโรคจากแมลงหริวขวยยาสูบ</p>	<p>1.3 วิธีบดสับ โดยนำต้นมันสำปะหลังที่เป็นโรคเข้าเครื่องบดป่นหรือเครื่องสับย่อย โดยปูลาพลาสติกรองพื้นให้เศษดินที่ถูกทำลายอยู่บนพลาสติก แล้วคลุมกองด้วยพลาสติกตากแดดให้ต้นมันสำปะหลังแห้งตาย</p> <p>1.4 วิธีการทำลายโดยใช้จอบหมุน (rotary cultivator) โดยตัดและสับทำลายต้นมันสำปะหลังในแปลงปลูกด้วยจอบหมุน ตากแดดให้แห้งอย่างน้อย 7 วัน แล้วให้เกษตรกรเข้าไปสำรวจต้นมันสำปะหลังที่ทำลายอย่างสม่ำเสมอ หากพบว่ามีการงอกใหม่ของท่อนมันสำปะหลังให้ทำการถอนทำลายทิ้งไปจนกว่าจะไม่พบท่อนมันสำปะหลังที่งอกใหม่</p> <p>2. พันสารฆ่าแมลงเพื่อกำจัดแมลงหริวขวยยาสูบบนต้นมันสำปะหลังในแปลงที่พบอาการใบต่างและแปลงข้างเคียงด้วยสารเคมี มิตาโคลพริด 70% WG อัตรา 12 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร ไดโนทีฟูแรน 10% SL อัตรา 20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร ไทอะมีโทแซม 25% WG อัตรา 12 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร ไบเฟนทริน 2.5% EC อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร และไตรอะโซฟอส 40% EC อัตรา 50 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร ทุก 7 วัน</p> <p>โดยมันสำปะหลังอายุ 1-3 เดือน ใช้อัตราพ่น 60 ลิตรต่อไร่ และมันสำปะหลังอายุ 4-8 เดือน ใช้อัตราพ่น 80 ลิตรต่อไร่</p>
--	--	--	--

			<p>3. เลือกใช้พันธุ์มันสำปะหลังสะอาดจากแหล่งพันธุ์ที่ไม่พบการระบาดของโรค และควรเป็นพันธุ์พันธุ์มันสำปะหลังทนทานโรคใบด่างมันสำปะหลัง ได้แก่ พันธุ์ระยอง 72 เกษตรศาสตร์ 50 ห้วยบง 60 ระยอง 90 และพันธุ์อื่นๆ ที่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานราชการ ยกเว้นพันธุ์อ่อนแอต่อโรคใบด่างมันสำปะหลัง ได้แก่ ระยอง 11 และ CMR 43-08-89</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
<p>2. อ้อย</p>	<p>2.1 หนอนกออ้อย</p> 	<p>หนอนกออ้อย ที่สำคัญที่พบเข้าทำลายอ้อย มี 3 ชนิด คือ หนอนกอลายจุดเล็ก หนอนกอสีขาวย และหนอนกอสีชมพู</p> <p>- หนอนกอลายจุดเล็ก หนอนเจาะเข้าไปตรงส่วนโคนระดับผิวดิน เข้าไปกัดกินส่วนที่กำลังเจริญเติบโตภายในหน่ออ้อย ทำให้ยอดแห้งตาย การเข้าทำลายของหนอนกอลายจุดเล็กจะทำให้ผลผลิตอ้อยลดลงร้อยละ 5 - 40 นอกจากนี้หนอนยังเข้าทำลายอ้อยในระยะอ้อยอย่างปล้อง โดยหนอนเจาะเข้าไปกัดกินอยู่ภายในลำต้นอ้อย ซึ่งทำให้อ้อยแตกแขนงใหม่ และแตกยอดพุ่ม</p> <p>- หนอนกอสีขาวย หนอนเจาะไชจากส่วนยอดเข้าไปกัดกินยอดที่กำลังเจริญเติบโต ทำให้ยอดแห้งตาย โดยเฉพาะใบที่ยังม้วนอยู่ ส่วนใบยอดอื่น ๆ ที่หนอนเข้าทำลายจะมีลักษณะหงิกงอ และมีรูพรุนเมื่ออ้อยมีลำแล้ว หนอนจะเข้าทำลายส่วนที่กำลังเจริญเติบโต ทำให้ไม่สามารถสร้างปล้องให้สูงขึ้นไป</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ในแหล่งชลประทาน ควรให้น้ำเพื่อให้อ้อยแตกหน่อชัดเจน 2. ปล๋อยแตนเบียนไข่ไตรโคแกรมมา อัตรา 30,000 ตัวต่อไร่ต่อครั้ง ปล๋อยติดต่อกัน 2 - 3 ครั้ง ในช่วงที่พบกลุ่มไข่ของหนอนกออ้อย 3. เมื่ออ้อยอายุ 1 เดือน หรือเมื่ออ้อยแสดงอาการยอดเหี่ยว 10% ควรพ่นสารฆ่าแมลงเดลทาเมทริน 3% EC อัตรา 10 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่น 2-3 ครั้ง ห่างกัน 14 วัน 4. เมื่อพบการระบาดของหนอนกออ้อย และทำให้อ้อยแสดงอาการยอดเหี่ยวมากกว่าร้อยละ 10 ควรพ่นสารฆ่าแมลง ได้แก่ อินดอกซาคาร์บ 15% EC อัตรา 15 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คลอแรนทรานิลิโพรล 5.17% SC อัตรา 20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ลูเฟนนูรอน 5% EC อัตรา 20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นโดยใช้ น้ำ 50 ลิตรต่อไร่

		<p>ได้อีก ตาอ้อยที่อยู่ต่ำกว่าส่วนที่ถูกทำลายจะแตกหน่อขึ้นมาทางด้านข้าง เกิดอาการแตกยอดพุ่ม</p> <p>- หนอนกอสีชมพู หนอนเจาะเข้าไปกัดกินตรงส่วนโคนของหน่ออ้อยระดับผิวดิน เข้าไปกัดกินส่วนที่กำลังเจริญเติบโตภายในหน่ออ้อย ทำให้ยอดแห้งตาย ถึงแม้ว่าหน่ออ้อยที่ถูกทำลายจะสามารถแตกหน่อใหม่เพื่อชดเชยหน่ออ้อยที่เสียไป แต่หน่ออ้อยที่แตกใหม่จะมีอายุสั้นลง ทำให้ผลผลิตและคุณภาพของอ้อยลดลง</p>	<p>ที่มา : กรมวิชาการเกษตร สำนักงานคณะกรรมการอ้อยและน้ำตาลทราย ที่มาภาพ : www.technologychaoban.com</p>
	<p>2.2 ดั้วหนวดยาวอ้อย</p> 	<p>ตัวหนอนของดั้วหนวดยาวอ้อยเริ่มเข้าทำลายตั้งแต่ระยะเริ่มปลูกอ้อย โดยเจาะไชเข้าไปกัดกินเนื้ออ้อยภายในท่อนพันธุ์ ทำให้ท่อนพันธุ์ไม่งอก หน่ออ้อยอายุ 1 - 3 เดือน จะถูกกัดกินตรงส่วนโคนที่ติดกับเหง้าให้ขาดออก ทำให้หน่ออ้อยแห้งตาย เมื่ออ้อยมีลำแล้วพบว่า การเข้าทำลายของดั้วหนวดยาวอ้อยจะทำให้กาบใบและใบอ้อยแห้งตาย ทั้งต้นหรือทั้งกออ้อย หนอนที่มีขนาดเล็กจะกัดกินบริเวณเหง้าอ้อย ทำให้การส่งน้ำและอาหารจากรากไปสู่ลำต้นและใบน้อยลง เมื่อหนอนมีขนาดใหญ่ขึ้น จะเริ่มเจาะไชจากส่วนโคนลำต้นขึ้นไปกินเนื้ออ้อย ทำให้ลำต้นเป็นโพรงเหลือแต่เปลือก ลำต้นอ้อยหักล้มและแห้งตาย</p>	<p>ทำการป้องกันกำจัดด้วยวิธีผสมผสาน ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การป้องกันกำจัดด้วยวิธีกล <ul style="list-style-type: none"> - ไถพรวนดินแล้วเก็บตัวหนอนและดักแด้ของดั้วหนวดยาวอ้อยตามรอยไถ ก่อนปลูกอ้อย - อ้อยระยะแตกกอ ถ้าพบกออ้อยที่มีหน่ออ้อยแห้งตายให้ขุดกออ้อย และเก็บตัวหนอนดั้วหนวดยาวอ้อย ออกไปทำลาย 2. การป้องกันกำจัดด้วยศัตรูธรรมชาติ <ul style="list-style-type: none"> - โรยเชื้อราเขียวเมตาไรเซียม อัตรา 10 กิโลกรัมต่อไร่ บนท่อนพันธุ์พร้อมปลูก (สำหรับอ้อยปลูก) - เปิดร่องอ้อยแล้วโรยเชื้อราเขียวเมตาไรเซียม อัตรา 10 กิโลกรัมต่อไร่ ให้ชิดกออ้อยแล้วกลบดิน (สำหรับอ้อยต่อ) 3. การป้องกันกำจัดด้วยสารเคมี ในพื้นที่ที่มีการระบาดของดั้วหนวดยาวอ้อยอย่างรุนแรง ให้ป้องกันกำจัดด้วยสารเคมี

			<p>การใช้สารเคมีชนิดน้ำ</p> <ul style="list-style-type: none">- พ่นสารฆ่าแมลง ฟิโพรนิล 5% SC อัตรา 80 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อัตรา 320 มิลลิลิตรต่อไร่ บนท่อนพันธุ์อ้อยพร้อมปลูกแล้วกลบดิน (สำหรับอ้อยปลูก)- เปิดร่องอ้อยแล้วพ่นสารฆ่าแมลง ฟิโพรนิล 5% SC อัตรา 80 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อัตรา 320 มิลลิลิตรต่อไร่ ให้ชิดกออ้อยแล้วกลบดิน (สำหรับอ้อยต่อ) <p>การใช้สารเคมีชนิดเม็ด</p> <ul style="list-style-type: none">- โรยสารฆ่าแมลง ฟิโพรนิล 0.3% GR อัตรา 6 กิโลกรัมต่อไร่ บนท่อนพันธุ์อ้อยพร้อมปลูกแล้วกลบดิน (สำหรับอ้อยปลูก)- เปิดร่องอ้อยแล้วโรยสารฆ่าแมลง ฟิโพรนิล 0.3% GR อัตรา 6 กิโลกรัมต่อไร่ ให้ชิดกออ้อยแล้วกลบดิน (สำหรับอ้อยต่อ)- กรณีการใช้เชื้อราเขียวเมตาไรเซียม และสารเคมี ขณะใช้ดินต้องมีความชื้น หรือเป็นพื้นที่ที่สามารถให้น้ำได้ <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
--	--	--	---

2.3 จักจั่น

ระยะตัวอ่อน เป็นระยะที่สร้างความเสียหายให้กับอ้อย ซึ่งอาศัยอยู่ในดินที่ความลึกตั้งแต่ 30 เซนติเมตรถึง 2.5 เมตร โดยดูดกินน้ำเลี้ยงจากรากอ้อย ทำให้ต้นอ้อยเหลือง ใบแห้งคล้ายอาการขาดน้ำ อ้อยแคระแกร็น และไม่เจริญเติบโต พบเข้าทำลายในแปลงอ้อยที่เป็นดินร่วนเหนียว และมีการปลูกอ้อยอย่างต่อเนื่อง ตัวอ่อนมีขาหน้าขนาดใหญ่สำหรับขุดดิน บางครั้งจะเห็นดินเป็นแท่งทรงกระบอก เส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 2 เซนติเมตร บิดเป็นเกลียว โผล่ขึ้นมาจากดินสูงประมาณ 5 – 7 เซนติเมตร คล้ายกับดินที่เกิดจากไส้เดือน แต่มีขนาดใหญ่กว่า ตัวอ่อนใช้เวลาประมาณ 4 – 6 เดือน อาศัยอยู่ในดิน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ยาวนานและทำความเสียหายให้กับผลผลิตอ้อยได้มาก

1. ตรวจสอบแปลงอ้อยอย่างสม่ำเสมออย่างน้อย สัปดาห์ละครั้ง
 2. ไม่บุกรุกทำลายป่า และอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้เพื่อเป็นแหล่งอาศัยของจักจั่น เพื่อไม่ให้เข้ามาทำลายพืชผลทางการเกษตร
 3. หากพบระบาดในอ้อยไม่ควรใช้สารเคมี เนื่องจากลงทุนสูงแต่ได้ผลน้อย อีกทั้งจักจั่นไม่ได้ระบาดเป็นประจำ
 4. ในพื้นที่ที่มีการระบาดให้ใช้วิธีเขตกรรม เช่น การขุดหรือไถพรวนเพื่อจับตัวอ่อนในดิน หรือการเก็บตัวเต็มวัยในเวลากลางคืน ตัดใบอ้อยที่พบกลุ่มไข่ของจักจั่นไปทำลายนอกแปลง
 5. สร้างการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนของคนในชุมชน เช่นเดียวกับการรณรงค์เก็บตัวเต็มวัย ด้วยหนวดยาวเจาะลำต้นทุเรียน แมลงฆูนหลวง และด้วงหนวดยาวอ้อย เป็นต้น
- ที่มา : กรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ที่มาภาพ : แผ่นพับที่ 8/2563 เรื่อง จักจั่นในอ้อยและการป้องกัน
กองส่งเสริมการอารักขาพืชและจัดการดินปุ๋ย

<p>3. ข้าวโพด</p>	<p>3.1 หนอนเจาะลำต้นข้าวโพด</p> 	<p>เริ่มทำลายตั้งแต่ข้าวโพดอายุประมาณ 20 วัน หนอนเจาะลำต้นข้าวโพดจะเจาะเข้าทำลายลำต้น ตั้งแต่ยังไม่ออกดอก ในหนึ่งต้นอาจถูกหนอนชนิดนี้ เจาะทำลายตั้งแต่ 1 - 3 รูต่อต้น มีผลให้ยอดที่จะเจริญเติบโตเป็นดอกเกสรตัวผู้ลดลงหรืออาจทำให้ยอดแห้งตาย ในระยะออกดอก ตืดเมล็ดจะพบเข้าทำลายบริเวณใกล้ ๆ กับข้อที่ใกล้กับดอก ทำให้เกิดโพรง และก้านดอกหัก หรือเจาะทำลายข้อที่ใกล้กับฝัก ทำให้ฝักสับไม่ติดเมล็ดเป็นข้าวโพดพันธุ์หลอ หากพบรูเจาะตั้งแต่ 1 - 20 รูต่อต้นสามารถทำลายข้าวโพดได้ทั้งหมด และเมื่อมีการระบาดของรุนแรงจะส่งผลให้ผลผลิตลดลงร้อยละ 10 - 40</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ใช้พันธุ์ต้านทาน ได้แก่ พันธุ์สุวรรณ 1 และ พันธุ์สุวรรณ 2 2. สำรวจแปลงอย่างสม่ำเสมอเพื่อสังเกตกลุ่มไข่ ร่องรอยการทำลาย หรือจำนวนตัวหนอน 3. เมื่อพบกลุ่มไข่ประมาณ 15 กลุ่มต่อ 100 ต้น หรืออายุข้าวโพดประมาณ 30 - 40 วัน หรือพบใบยอดที่ยังไม่คลี่ถูกทำลายร้อยละ 40 - 60 หรือพบหนอน 2 ตัวต่อต้น ใช้สารเคมีป้องกันกำจัด เช่น ไตรฟลูมูรอน 25% WP ในอัตรา 30 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ เทพลูเบนซูรอน 5% EC ในอัตรา 25 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คลอร์ฟลูอาซูรอน 5% EC ต่อน้ำ 25 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ฟิโพรนิล 5% SC ในอัตรา 20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
	<p>3.2 หนอนกระทู้ข้าวโพดลายจุด (Fall armyworm)</p> <p>ศูนย์วิจัยพืชไร่นครสวรรค์</p>	<p>การทำลายพืชเกิดขึ้นในระยะที่เป็นตัวหนอน เท่านั้น โดยผีเสื้อหนอนกระทู้ข้าวโพดลายจุด เริ่มวางไข่บนต้นข้าวโพด ตั้งแต่ข้าวโพดงอกอายุ 3 - 4 วัน โดยพบกลุ่มไข่ทั้งด้านบนใบ ไตใบ และลำต้น หลังจากฟักจากไข่ หนอนขนาดเล็กจะรวมกลุ่ม กัดกินผิวใบ เริ่มเห็นรอยทำลายสีขาวที่ผิวใบเมื่อข้าวโพดอายุ 6 - 7 วัน (10 - 11 วันหลังปลูก) ลักษณะเป็นจุดหรือเป็นแถบสีขาว หนอนตัวเล็กที่เพิ่งฟักสามารถกระจายไปยังต้นข้างเคียงโดยปลิวไปกับลม</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สำรวจแปลงอย่างสม่ำเสมออย่างน้อย สัปดาห์ละครั้ง 2. เก็บกลุ่มไข่หรือตัวหนอนทำลายทิ้ง 3. คลุกเมล็ดด้วยสารไซแอนทรานิลิโพรล 20% เอสซี (กลุ่ม 28) อัตรา 20 ซีซี ต่อเมล็ดพันธุ์ 1 กิโลกรัม แล้วค่อยพ่นสารทางใบต่อเมื่อพบหนอนหรือการระบาด 4. การควบคุมหนอนกระทู้ข้าวโพดลายจุดโดยชีววิธี

หนอนวัย 3 - 6 เป็นระยะที่ทำความเสียหายมาก
หนอนจะกัดกินอยู่ในยอดข้าวโพด ทำให้ใบขาด
เป็นรู เว้าแหว่ง และยอดกุด ระยะก่อนที่ดอกตัวผู้
จะโผล่หนอนจะกัดกินเกสรตัวผู้ หลังจากดอกตัวผู้
โผล่พ้นใบที่หุ้มอยู่แล้ว หนอนจะย้ายไปที่ฝัก กัดกิน
ไหม และเจาะเปลือกหุ้มฝักเข้าไปกัดกินภายในฝัก
ในระยะต้นอ่อนทำให้พืชตาย ระยะต้นแก่จะทำ
ข้าวโพดจะไม่เจริญเติบโต ฝักลีบเล็กไม่สมบูรณ์

- พ่นด้วยเชื้อแบคทีเรียบาซิลลัสทูริงเจนซิส
สายพันธุ์ไอซาไว หรือสายพันธุ์เคอร์สตากี้ ชนิดผง
อัตรา 40 – 80 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นทุก 4 – 7
วัน เมื่อพบการระบาด

- เชื้อรา *Beauveria bassiana*
- แตนเบียนไข่ *Trichogramma* sp.
- แตนเบียนไข่ *Telenomus* sp.
- แตนเบียนไข่และหนอน *Cotesia* sp.
- ใช้แมลงตัวห้ำ เช่น แมลงหางหนีบ มวน

พิฆาต มวนเพศฉวมืด เป็นต้น

5. ใช้สารป้องกันกำจัดแมลง พ่นทางใบ

- สไปนีโทแรม 12% SC อัตรา 20
มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 5)
- สไปนีโทแรม 25% WG อัตรา 10 กรัม
ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 5)
- อีมาเมกตินเบนโซเอท 1.92% EC อัตรา
20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 6)
- อีมาเมกตินเบนโซเอท 5% WG อัตรา
10 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 6)
- คลอร์ฟินาเพอร์ 10% SC อัตรา 30
มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 13)
- อินดอกซาคาร์บ 15% SC อัตรา 30
มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 22)

			<ul style="list-style-type: none">- เมทอกซีฟีโนไซด์ + สารสไปนีโทแรม 30% + 6% SC อัตรา 30 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 18+5)- คลอแรนทรานิลิโพรล 5.17% SC อัตรา 30 มิลลิลิตร/น้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 28)- ฟลูเบนไดอะไมด์ 20% WG อัตรา 10 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร (กลุ่ม 28) <p>*** กรณีใช้สารคลุกเมล็ด หลังข้าวโพดอายุ ประมาณ 21 วัน เมื่อพบการทำลายลักษณะที่ใบมีรอยขาดเป็นรู ให้พ่นสารทางใบ โดยเลือกสารที่ไม่อยู่ในกลุ่ม 28 ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันกับสารคลุกเมล็ด โดยเน้นพ่นสารให้ลงในกรวยยอด</p> <p>*** กรณีไม่ใช้สารคลุกเมล็ด ให้ใช้วิธีการพ่นสารทางใบ กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งตามคำแนะนำ พ่นครั้งแรกเมื่อข้าวโพดอายุ 6-7 วัน หลังงอก หรือพิจารณาจากสภาพการระบาดในแต่ละฤดูซึ่งมีความรุนแรงแตกต่างกัน ต้องสลับกลุ่มสารทุก 30 วัน ตามวงรอบชีวิต เพื่อลดความต้านทานต่อสารกำจัดแมลง</p> <p>***การพ่นสารโดยใช้อากาศยานไร้คนขับ หรือโดรนในข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ เกษตรกรควรติดตามการระบาดของหนอนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อวางแผนการพ่นสาร หากจำเป็นต้องพ่นสารในระยะต้นโต ควรพ่นในระยะก่อนที่ฝักข้าวโพด</p>
--	--	--	--

			<p>จะโผล่พ้นกาบใบ หากล่าช้าไปกว่านี้ เมื่อหนอนเจาะเข้าฝัก การพ่นสารจะไม่เกิดประสิทธิภาพ</p> <p>*** การใช้สารตามคำแนะนำ ด้วยเทคนิควิธีการที่ถูกต้อง จะเกิดประสิทธิภาพในการป้องกันกำจัด ลดปริมาณหนอนและลดความเสียหายต่อผลผลิต ได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>6. แปลงที่มีการระบาดของรุนแรง ไถแปลงเพื่อทำลายหนอน และดักแด้ที่อยู่ในดิน กรณีแปลงที่มีต้นข้าวโพดงอกจากเมล็ดที่ร่วงลงดินขณะเก็บเกี่ยวในฤดูที่ผ่านมา ให้ทำลายต้นข้าวโพดทิ้งโดยวิธีการต่างๆ เช่น ตัด หรือไถกลบเพื่อทำลายหนอน เว้นระยะอย่างน้อย 2 สัปดาห์ ก่อนที่จะปลูกข้าวโพดรอบใหม่</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร ที่มาภาพ : ศูนย์วิจัยพืชไร่นครสวรรค์</p>
	<p>3.3 โรคราเขม่าดำ (Common smut)</p> 	<p>เกิดจากเชื้อรา <i>Ustilago maydis</i> (DC.) Cda. ราปรากฏบนส่วนต่าง ๆ ของพืชที่อยู่เหนือดิน เช่น ใบ ฝัก เกสรตัวผู้ โดยเฉพาะส่วนที่เป็นเนื้อเยื่อเจริญ เมล็ดที่ถูกเชื้อเข้าทำลายจะมีขนาดใหญ่ขึ้น เกิดเป็นปมสีขาวบนฝัก ต่อมาจะเปลี่ยนเป็นสีดำ เมื่อแก่ปมจะแห้ง ผ่นที่หุ้มปมจะแตกออกภายในจะมีผงสีดำ คือ สปอร์ของเชื้อราซึ่งเป็นส่วนที่แพร่กระจายโรคในฤดูกาลต่อไป อาการบนใบจะเกิดเป็นปมเล็ก ๆ โดยทั่วไปมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 0.6 - 1.2 เซนติเมตร อาการบนส่วนอื่น ๆ ของพืชจะเกิดปมมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางเกินกว่า 2.5</p>	<ol style="list-style-type: none"> หมั่นตรวจแปลง เมื่อพบพืชแสดงอาการควรรีบเก็บปมเผาทำลายก่อนที่ปมจะแตก เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อ ปลูกพืชหมุนเวียนในแหล่งที่พบการระบาดของโรค ควรปลูกพืชอื่นแทนข้าวโพดไม่น้อยกว่า 1 ปี ใส่ปุ๋ยอินทรีย์บำรุงดิน เพื่อให้ข้าวโพดแข็งแรงต้านทานต่อโรค หลีกเลี่ยงการใส่ปุ๋ยไนโตรเจนปริมาณสูง หลีกเลี่ยงการทำให้เกิดบาดแผลในขณะถอนหญ้า พรวนดิน ซึ่งเป็นสาเหตุให้เชื้อโรคเข้าทำลายได้ง่าย

		<p>เซนติเมตร บนฝักข้าวโพดส่วนใหญ่จะพบปลายฝักข้าวโพดที่แสดงอาการของโรครุนแรงในขณะที่ต้นยังเล็กอาจตายหรือแคระแกร็นได้ ข้าวโพดที่เกิดปมบนส่วนล่างของลำต้นจะไม่ติดเมล็ด หรือทำให้ฝักเล็ก</p>	<p>5. ใช้พันธุ์ต้านทานโรคในการปลูก ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุด หลีกเลี่ยงการปลูกข้าวโพดหวานพันธุ์ที่อ่อนแอต่อโรค</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
<p>4. ข้าว</p>	<p>4.1 เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล</p> 	<p>เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลทั้งตัวอ่อนและตัวเต็มวัย ทำลายข้าวโดยการดูดกินน้ำเลี้ยงจากเซลล์ท่อน้ำท่ออาหาร บริเวณโคนต้นข้าวระดับเหนือผิวน้ำ ทำให้ต้นข้าวมีอาการใบเหลืองแห้งลักษณะคล้ายถูกน้ำร้อนลวกแห้งตายเป็นหย่อมๆ เรียก"อาการไหม้" โดยทั่วไปพบอาการไหม้ในระยะข้าวแตกกอถึงระยะออกรวงซึ่ง ตรงกับช่วงอายุช่ย์ที่ 2 - 3 ของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลในนาข้าวนาข้าวที่ขาดน้ำ ตัวอ่อนจะลงมาอยู่ที่บริเวณโคนกอข้าวหรือบนพื้นดินที่แฉะมีความชื้น นอกจากนี้เพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลยังเป็นพาหะนำเชื้อไวรัส โรคใบหงิก มาสู่ต้นข้าว ทำให้ต้นข้าวมีอาการแคระแกร็นต้นเตี้ยใบสีเขียวแคบและสั้นใบแก่ช้ากว่าปกติ ปลายใบบิดเป็นเกลียว และขอบใบแห้งงว่น</p>	<p>1. ปลูกข้าวพันธุ์ค่อนข้างต้านทานเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล เช่น สุพรรณบุรี 1 สุพรรณบุรี 2 สุพรรณบุรี 90 สุพรรณบุรี 60 ปทุมธานี 1 พิษณุโลก 2 ชัยนาท 1 ชัยนาท 2 กข 29 และ กข 31 และไม่ควรปลูกพันธุ์เดี่ยวติดต่อกันเกิน 4 ฤดูปลูก ควรปลูกสลับกันระหว่างพันธุ์ต้านทานสูงกับพันธุ์ทนทานหรือพันธุ์อ่อนแอ ปานกลาง โดยพิจารณาอายุเก็บเกี่ยวให้ใกล้เคียงกัน เพื่อลดความเสียหายเมื่อเกิดการระบาดรุนแรง</p> <p>2. ในแหล่งที่มีการระบาด และควบคุมระดับน้ำในนาได้ หลังปักดำหรือหว่าน 2 - 3 สัปดาห์ จนถึงระยะตั้งท้องควบคุมน้ำในแปลงนาให้พอดินเปียก หรือมีน้ำเรี่ยผิวดินนาน 7 - 10 วัน แล้วปล่อยขังทิ้งไว้ให้แห้งเองสลับกันไป จะช่วยลดการระบาดของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล</p> <p>3. เมื่อตรวจพบสัดส่วนของเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาลตัวเต็มวัยต่อมวนเขียวดูดไข่ ระหว่าง 6 :1- 8 :1 หรือตัวอ่อนวัยที่ 1 - 2 เมื่อข้าวอายุ 30 - 45 วัน จำนวนมากกว่า 10 ตัวต่อต้น ให้ใช้สารฆ่าแมลง บูโพรเพซิน 10% WP อัตรา 25 กรัม ต่อ น้ำ 20 ลิตร หรือ อีโทเฟนพอกซ์ 10 % EC อัตรา</p>

			<p>20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ บูโพรเฟซิน 5 % WP/ไอโซโพรคาร์บ 20 %WP อัตรา 50 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร</p> <p>เมื่อพบแมลงส่วนใหญ่เป็นตัวเต็มวัย จำนวนมากกว่า 1 ตัวต่อ 1 ต้นและไม่พบหรือพบมวนเขียว ดูดไข่น้อยมาก ให้ใช้อีโทเฟนพรอกซ์ 10% EC อัตรา 20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือคาร์โบซัลแฟน 20% EC อัตรา 110 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไอโซโพรคาร์บ 50% WP อัตรา 60 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือสารฟิโนบูคาร์บ 50% EC อัตรา 60 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร</p> <p>ในระยะข้าว ตั้งท้องถึงออกรวง เมื่อพบเพลี้ยกระโดดสีน้ำตาล 10 ตัวต่อกอ หรือ 1 ตัวต่อ 1 ต้น และพบมวนเขียวดูดไข่น้อยมาก ให้ใช้ ไทอะมิโทแซม 25% WP อัตรา 2 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือไดโนทีฟูเร็น 10% WP อัตรา 15 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือโคลไทอะนิน 16% SG อัตรา 6-9 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรืออีทิโพรล 10% SC อัตรา 40 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือคาร์โบซัลแฟน 20% EC อัตรา 110 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมการข้าว</p>
--	--	--	--

<p>4.2 ตัวงดำ</p> 	<p>ตัวงดำจะกัดกินส่วนอ่อนของต้นข้าวที่ชิดติดกับรากข้าวแต่อยู่ในดิน ที่เรียกว่า mesocotyl นอกจากต้นข้าวแล้วตัวงชนิดนี้ยังสามารถกัดกินวัชพืชพวกกก และวัชพืชในนาที่ขึ้นปะปนกับข้าว โดยลักษณะการทำลายจะเหมือนกับในข้าว ต้นข้าวที่ยังเล็กอายุประมาณ 2 - 3 สัปดาห์ จะเสียหายมากเนื่องจากต้นกล้าข้าวยังไม่ทันตั้งตัว เมื่อถูกตัวงชนิดนี้ทำลาย จะเหี่ยวและแห้งตาย คล้ายอาการเพลี้ยไฟทำลายแต่การแพร่กระจายไม่เหมือนกัน เมื่อถอนต้นข้าวขึ้นมารากข้าวจะหลุด ทำให้เข้าใจว่าตัวงชนิดนี้ทำลายรากข้าวด้วย หากใช้วิธีขุดต้นข้าวที่แสดงอาการใบเหลือง เหี่ยว จะพบว่ารากข้าวไม่ได้ถูกกัดกิน ตัวงดำจะเคลื่อนย้ายทำลายข้าวต้นอื่นๆ โดยการทำโพรงอยู่ใต้ดินในระดับใต้รากข้าว ทำให้เห็นรอยขุดดินเป็นแนว ส่วนใหญ่มักพบตัวเต็มวัยของตัวงดำชนิดนี้ 1 ตัวต่อจุดที่ขุดสำรวจ และพบไข่มีลักษณะกลมสีขาวขุ่นขนาดเท่าเม็ดสาชูขนาดเล็ก 5 - 6 ฟอง ลักษณะการแพร่กระจายไม่แน่นอน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สำรวจและเฝ้าระวังการระบาดของตัวงดำในภาวะฝนทิ้งช่วง หรือหลีกเลี่ยงการหว่านข้าวระหว่างปลายเดือนเมษายนถึงต้นเดือนมิถุนายน 2. ล่อและทำลายตัวเต็มวัยของตัวงดำ โดยใช้หลอดไฟชนิดแบล็กไลท์ 3. สำรวจนาข้าวเพื่อเฝ้าระวังเมื่อพบตัวเต็มวัยตัวงดำในกับดักแสงไฟ 4. หากพบการระบาดรุนแรง ให้ฉีดพ่นด้วยสารเบตา-ไซฟลูทรีน 2.5% EC และ แลมป์ดา-ไซฮาโลทรีน 2.5% EC เฉพาะบริเวณที่ข้าวแสดงอาการแห้ง และในนาข้าวมีความชื้น โดยฉีดพ่นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น 5. กำจัดพืชอาศัย ได้แก่ พืชตระกูลหญ้า ไม่แนะนำให้ใช้สารต่อเนื่องกันนานเพราะจะทำให้ดื้อต่อสารฆ่าแมลงได้ <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมการข้าว</p>
<p>4.3 เพลี้ยไฟ</p> 	<p>ทั้งตัวอ่อนและตัวเต็มวัยจะทำลายข้าวโดยการดูดกินน้ำเลี้ยงจากใบข้าวที่ยังอ่อน โดยอาศัยอยู่ตามซอกใบ ระบาดในระยะกล้า เมื่อใบข้าวโตขึ้นใบที่ถูกทำลายปลายใบจะเหี่ยวขอบใบจะม้วนเข้าหากกลางใบและอาศัยอยู่ในใบที่ม้วนนั้น พบทำลายข้าวในระยะกล้าหรือหลังปักดำ 2-</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ดูแลแปลงข้าวระยะกล้าหรือหลังหว่าน 7 วัน อย่าให้ขาดน้ำ 2. ใช้น้ำท่วมยอดข้าวทิ้งไว้ 1-2 วัน เมื่อตรวจพบเพลี้ยไฟตัวเต็มวัย 1-3 ตัวต่อต้นในข้าวอายุ 6-7 วันหลังหว่าน ใช้ปุ๋ยยูเรียอัตรา 10 กิโลกรัมต่อไร่

		<p>3 สัปดาห์ โดยเฉพาะในอากาศร้อนแห้งแล้งหรือฝนทิ้งช่วงนานติดต่อกันหรือสภาพนาข้าวที่ขาดน้ำ ถ้าระบาดมาก ๆ ทำให้ต้นข้าวแห้งตายได้ทั้งแปลง</p>	<p>หว่านเมื่อข้าวอายุ 10 วัน เพื่อเร่งการเจริญเติบโตของต้นข้าว</p> <p>3. ใช้สารฆ่าแมลง มาลาไทออน 83% EC อัตรา 20 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือคาร์บาริล 85% WP อัตรา 20 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นเมื่อพบใบข้าวมีวนมากกว่าร้อยละ 50 ในระยะข้าวอายุ 10-15 วันหลังหว่าน</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมการข้าว</p>
<p>4.4 โรคไหม้ข้าว</p>	 	<p>โรคไหม้ข้าว มีสาเหตุจากเชื้อรา <i>Pyricularia oryzae</i> มีลักษณะอาการ ดังนี้</p> <p>ระยะกล้า ใบมีแผลจุดสีน้ำตาลคล้ายรูปตา มีสีเทาอยู่ตรงกลางแผล ความกว้างของแผลประมาณ 2-5 มิลลิเมตร และความยาวประมาณ 10-15 มิลลิเมตร แผลสามารถขยายลุกลามและกระจายทั่วบริเวณใบ ถ้าโรครุนแรงกล้าข้าวจะแห้งพับตาย อาการคล้ายถูกไฟไหม้</p> <p>ระยะแตกกอ อาการพบได้ที่ใบ ข้อต่อของใบ และข้อต่อของลำต้น ขนาดแผลจะใหญ่กว่าที่พบในระยะกล้า แผลลุกลามติดต่อกันได้ที่บริเวณข้อต่อ ใบจะมีลักษณะแผลซ้ำสีน้ำตาลดำ และมักหลุดจากกาบใบ</p> <p>ระยะออกรวง (โรคไหม้คอรวง หรือ โรคเน่าคอรวง) ถ้าข้าวเพิ่งจะเริ่มให้รวง เมื่อถูกเชื้อราเข้าทำลาย เมล็ดจะลีบหมด แต่ถ้าเป็นโรคตอนรวงข้าวแก่ใกล้เก็บเกี่ยว จะปรากฏรอยแผลซ้ำสีน้ำตาลที่</p>	<p>1. สำรวจแปลงนา อย่างสม่ำเสมอถ้าพบอาการของโรคไหม้ข้าวควรปฏิบัติ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - พ่นเชื้อบีเอส (บาซิลลัส ซับทีลิส) อัตราตามคำแนะนำในฉลาก - พ่นเชื้อไตรโคเดอร์มาอัตรา 1 กิโลกรัมต่อน้ำ 200 ลิตร <p>2. ถ้ามีความจำเป็นให้ใช้สารเคมีพ่นเฉพาะบริเวณที่พบการระบาดเพื่อควบคุมไม่ให้เชื้อราแพร่กระจายขยายเป็นวงกว้างออกไป สารเคมีที่แนะนำมี ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - อิติเฟนฟอส 50% EC อัตรา 20 - 25 ซีซี ผสมน้ำ 20 ลิตร - บลาสติซิดิน - เอส 2% EC อัตรา 20 - 25 ซีซี ผสมน้ำ 20 ลิตร - ไตรไซโคราโซล 75% WP อัตรา 10 - 16 กรัม ผสมน้ำ 20 ลิตร <p>ควรพ่นในแปลงข้าวที่มีประวัติว่าเคยมีโรคระบาดมาก่อน การใช้สารเคมีพ่นซ้ำกันหลายครั้ง</p>

		<p>บริเวณคอรวง ทำให้เปราะหักง่าย รวงข้าวร่วงหล่นเสียหาย</p>	<p>เชื้อราจะต้านทานสารเคมีหรือดีอียา ดังนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้เชื้อราต้านทานสารเคมี จึงควรเลือกใช้สารเคมีบางชนิดพ่นสลับกัน ทั้งนี้ในการใช้สารเคมีควรใช้ด้วยความระมัดระวัง และคำนึงถึงความปลอดภัยต่อตัวผู้ใช้และสภาพแวดล้อม</p> <p>1. สํารวจแปลงนา อย่างสม่ำเสมอถ้าพบอาการของโรคไหม้ข้าวควรปฏิบัติ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none">- พ่นเชื้อบีเอส (บาซิลลัส ซับทีลิส) อัตราตามคำแนะนำในฉลาก- พ่นเชื้อไตรโคเดอร์มาอัตรา 1 กิโลกรัมต่อนํ้า 200 ลิตร <p>2. ถ้ามีความจำเป็นให้ใช้สารเคมีพ่นเฉพาะบริเวณที่พบการระบาดเพื่อควบคุมไม่ให้เชื้อราแพร่กระจายขยายเป็นวงกว้างออกไป สารเคมีที่แนะนำมี ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none">- อิติเฟนฟอส 50% EC อัตรา 20 - 25 ซีซี ผสมนํ้า 20 ลิตร- บลาสติซิดิน - เอส 2% EC อัตรา 20 - 25 ซีซี ผสมนํ้า 20 ลิตร- ไตรไซคราโซล 75% WPอัตรา 10 - 16 กรัม ผสมนํ้า 20 ลิตร <p>ควรพ่นในแปลงข้าวที่มีประวัติว่าเคยมีโรคระบาดมาก่อน การใช้สารเคมีพ่นซ้ำกันหลายครั้งเชื้อราจะต้านทานสารเคมีหรือดีอียา ดังนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้เชื้อราต้านทานสารเคมี จึงควรเลือกใช้</p>
--	--	---	--

			<p>สารเคมีบางชนิดพ่นสลับกัน ทั้งนี้ในการใช้สารเคมีควรใช้ด้วยความระมัดระวัง และคำนึงถึงความปลอดภัยต่อตัวผู้ใช้และสภาพแวดล้อม</p> <p>ในฤดูถัดไป</p> <ol style="list-style-type: none">1. ใช้พันธุ์ต้านทานต่อโรคไหม้ เช่น พันธุ์กข5, กข11, กข27, กข33 (หอมอุบล80), กข37, กข41, กข43, กข47, ชัยนาท1, สันป่าตอง1, สุพรรณบุรี1, สุพรรณบุรี2, สุพรรณบุรี3, สุพรรณบุรี60, สุพรรณบุรี90, คลองหลวง1, ปทุมธานี1 และพันธุ์พิษณุโลก60-22. ใช้เชื้อไตรโครเดอร์มา ที่เจริญบนเมล็ดธัญพืชขย้าเอาสปอร์ออกคลุกเมล็ดพันธุ์ข้าวนำไปแช่บ่มเตรียมการปลูก อัตรา 1 กิโลกรัม ต่อน้ำ 200 ลิตร ต่อเมล็ดข้าว 500 กิโลกรัม หรือคลุกเมล็ดพันธุ์ด้วยสารป้องกันกำจัดเชื้อรา เช่น ไตรไซโคลาโซล คาซูกาไมซิน คาร์เบนดาซิม โพรคลอราซ อัตรตามคำแนะนำในฉลาก3. หว่านเมล็ดพันธุ์ในอัตราที่เหมาะสม 15 – 20 กิโลกรัมต่อไร่ ควรแบ่งแปลงให้มีการถ่ายเทอากาศได้ดี4. ลดปริมาณการใช้ปุ๋ยไนโตรเจนลง วิธีนี้อาจมีผลกระทบต่อผลผลิตบ้างแต่จะช่วยไม่ให้ข้าวอ่อนแอต่อโรค <p>ที่มา : กรมการข้าว, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์</p>
--	--	--	---

5. มะพร้าว

5.1 หนอนหัวดำมะพร้าว

ตัวหนอนเข้าทำลายใบมะพร้าวโดยแทะกินผิวใบบริเวณใต้ทางใบ จากนั้นจะถักใยนำมูลที่ถ่ายออกมาผสมกับเส้นใยที่สร้างขึ้นสร้างเป็นอุโมงค์คลุมลำตัวยาวตามทางใบบริเวณใต้ผิวใบ และแทะกินผิวใบ หากการทำลายรุนแรงจะพบว่าหนอนหัวดำมะพร้าวทำลายก้านทางใบ จั่นและผลมะพร้าว ต้นมะพร้าวที่ถูกหนอนหัวดำมะพร้าวอาจทำให้ต้นมะพร้าวตายได้ โดยทั่วไปหนอนหัวดำมะพร้าวมักเริ่มทำลายใบแก่ก่อน

ตัวหนอนโตเต็มที่แล้วจะถักใยหุ้มลำตัวอีกครั้งและเข้าดักแด้อยู่ภายในอุโมงค์ ดักแด้มีสีน้ำตาลเข้ม ดักแด้เพศผู้จะมีขนาดเล็กกว่าดักแด้เพศเมียเล็กน้อย ผีเสื้อหนอนหัวดำมะพร้าวที่ผสมพันธุ์แล้วจะวางไข่บนเส้นใยที่สร้างเป็นอุโมงค์หรือซอกใบที่ถูกหนอนหัวดำมะพร้าวลงทำลายแล้ว ตัวหนอนเมื่อฟักออกจากไข่จะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม 1 - 2 วัน ก่อนจะย้ายไปกัดกินใบมะพร้าว จึงมักพบหนอนหัวดำมะพร้าวหลายขนาดกัดกินอยู่ในใบมะพร้าวใบเดียวกัน

1. วิธีเขตกรรมและวิธีกล ตัดใบที่มีหนอนหัวดำมะพร้าวนำไปเผาทำลายทันที ไม่ควรเคลื่อนย้ายต้นพันธุ์มะพร้าวหรือพืชตระกูลปาล์มมาจากแหล่งที่มีการระบาด

2. พ่นด้วยเชื้อบีที (*Bacillus thuringiensis*) พ่นหนอนที่ฟักออกมาจากไข่ใหม่ จำนวน 3 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 7 - 10 วัน อัตรา 80 - 100 ซีซี ต่อน้ำ 20 ลิตร ผสมด้วยสารจับใบ อัตราตามคำแนะนำในฉลาก ไม่ควรพ่นในขณะที่มีแสงแดดจัดเพราะจะทำให้เชื้อบีทีอ่อนแอ ควรพ่นช่วงเช้ามืดก่อนเวลา 10.00 น. หรือช่วงเย็นหลังเวลา 16.00 น. และต้องใช้เชื้อบีทีที่ได้รับการขึ้นทะเบียนกับกรมวิชาการเกษตรแล้วเท่านั้น

3. ปลปล่อยแตนเบียนไข่ทริโครแกรมมา (*Trichogramma* sp.) เพื่อควบคุมระยะไข่ของหนอนหัวดำ อัตราไร่ละ 10 แผ่น แผ่นละ 2,000 ตัว โดยปล่อย 12 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 15 วัน

4. ปลปล่อยแตนเบียนบราคอน (*Bracon hebetor*) เพื่อควบคุมระยะหนอนของหนอนหัวดำ อัตราไร่ละ 200 ตัว กระจายทั่วทั้งแปลง โดยปล่อย 12 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 15 วัน

5. ปลปล่อยแตนเบียนโกนีโอซิส นีแฟนติดิส (*Goniozus nephantidis*) เพื่อควบคุมระยะหนอนของหนอนหัวดำ โดยปล่อยช่วงเวลาเย็น พลบค่ำ

		<p>อัตราไร่ละ 200 ตัว ต่อครั้ง กระจายทั่วทั้งแปลง โดยปล่อยเดือนละครั้ง</p> <p>6. การใช้สารเคมี</p> <p>6.1 ใช้สารอีมาเมกตินเบนโซเอต 1.92% EC เข้มข้นโดยไม่ต้องผสมน้ำฉีดเข้าที่ลำต้นมะพร้าว อัตรา 30 มิลลิลิตรต่อต้น โดยใช้สว่านเจาะรูให้เอียงลงประมาณ 45 องศา จำนวน 2 รู ให้ตรงข้ามกัน เจาะรูให้ลึก 10 - 15 เซนติเมตร ตำแหน่งของรูอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ 1 เมตร แล้วฉีดสารเคมีรูละ 15 มิลลิลิตร ปิดรูด้วยดินน้ำมัน วิธีนี้จะป้องกันกำจัดหนอนหัวดำมะพร้าวได้นานมากกว่า 3 เดือน (วิธีการนี้สามารถป้องกันกำจัดศัตรูชนิดอื่นได้ด้วย เช่น ดั้วแรตมะพร้าว ดั้วงวงมะพร้าว แมลงดำหนามมะพร้าว)</p> <p>** แนะนำเฉพาะมะพร้าวที่มีความสูงมากกว่า 12 เมตร ขึ้นไป ห้ามใช้กับมะพร้าวน้ำหอม มะพร้าวกะทิ และมะพร้าวที่ใช้ทำน้ำตาล</p> <p>6.2 กรณีมะพร้าวต้นเล็กที่มีความสูงน้อยกว่า 12 เมตร รวมทั้งมะพร้าวกะทิ มะพร้าวน้ำหอมและมะพร้าวที่ใช้ทำน้ำตาล ในพื้นที่ที่มีการระบาดของรุนแรง และไม่มี การปล่อยแตนเบียนให้ฟันทรงพุ่มด้วยสารฟลูเบนไดอะไมด์ 20% WG อัตรา 5 กรัม หรือ คลอแรนทรานิลิโพรล 5.17% SC อัตรา 20 มิลลิลิตร หรือ ลูเฟนนูรอน 5% EC อัตรา 20 มิลลิลิตร (สารนี้มีพิษสูงต่อกุ้ง ไม่ควรใช้</p>
--	--	--

			<p>บริเวณที่มีการเลี้ยงกุ้ง) โดยเลือกสารชนิดใดชนิดหนึ่งตามอัตราที่กำหนดผสมน้ำ 20 ลิตร พ่นให้ทั่วทรงพุ่มบริเวณใต้ใบ 1 - 2 ครั้ง ควรใช้เครื่องยนต์พ่นสารที่สามารถควบคุมแรงดันได้ และมีแรงดันไม่น้อยกว่า 30 บาร์ กรณีที่มีการปล่อยแตนเบียนให้พ่นสารเคมีก่อน ประมาณ 2 สัปดาห์ ค่อยทำการปล่อยแตนเบียน กรณีที่มีการเคลื่อนย้ายต้นพันธุ์ เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของหนอนหัวดำมะพร้าวสามารถใช้วิธีการนี้ได้เช่นเดียวกัน</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
	<p>5.2 แมลงดำหนาม</p> 	<p>ทั้งตัวอ่อนและตัวเต็มวัย อาศัยอยู่ในใบอ่อนที่ยังไม่คลี่ของมะพร้าวและแทะกินผิวใบ ใบมะพร้าวที่ถูกทำลายเมื่อใบคลี่กางออกจะมีสีน้ำตาลอ่อน หากถูกทำลายติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้ยอดของมะพร้าวมีสีน้ำตาลเมื่อมองไกล ๆ จะเห็นเป็นสีขาวโพลน ชาวบ้านเรียก “มะพร้าวหัวหงอก”</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. วิธีเขตกรรมและวิธีกลไม่ควรเคลื่อนย้ายต้นพันธุ์ มะพร้าวหรือพืชตระกูลปาล์มมาจากแหล่งที่มีการระบาด 2. การใช้ชีววิธี การใช้แตนเบียนที่เฉพาะเจาะจงกับแมลงดำหนาม เช่น แตนเบียนอะซีโคเดส ฮิสไพนารัม (<i>Asecodes hispinarum</i>) มาเลี้ยงขยายเพิ่มปริมาณและปล่อยทำลายหนอนแมลงดำหนามมะพร้าว 3. การใช้สารเคมี <ol style="list-style-type: none"> 3.1 กรณีมะพร้าวสูงกว่า 12 เมตร ให้ฉีดสารเข้าต้น ด้วยสารอีมาเมกตินเบนโซเอต 1.92% EC อัตรา 50 มิลลิลิตรต่อต้น โดยห้ามใช้กับมะพร้าวน้ำหอมและ มะพร้าวกะทิ 3.2 กรณีมะพร้าวต้นเล็ก ใช้สารอิมิดาโคลพริด 70% WG อัตรา 1 กรัม หรือ ไทอะมีโทกแซม 25%

			<p>WG อัตรา 1 กรัม หรือ ไดโนทีฟูแรน 10% WP อัตรา 1 กรัม ละลายน้ำ 1 ลิตรต่อต้น ราดบริเวณยอด และรอบคอกมะพร้าว หรือการใช้สารคาร์แทปไฮโดรคลอไรด์ 4% GR ใส่ถุงผ้าที่ตัดแปลงคล้ายถุงชา อัตรา 30 กรัมต่อต้น มีประสิทธิภาพป้องกันกำจัดแมลงค้ำหนามมะพร้าวได้นานประมาณ 1 เดือน</p> <p>ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
	<p>5.3 โรสี้ขามะพร้าว</p> 	<p>โรสี้ขามะพร้าว สร้างความเสียหายต่อคุณภาพและผลผลิต โรสี้ขามะพร้าวอาศัยอยู่ใต้กลีบเลี้ยงของมะพร้าว เริ่มเข้าทำลายผลมะพร้าวตั้งแต่ผลขนาดเล็ก เส้นผ่าศูนย์กลาง 3 – 25 เซนติเมตร เมื่อแกะขั้วผลออก ด้านในของขั้วผลเป็นสีน้ำตาล บริเวณผลภายนอกพบแผลที่บริเวณขั้วเป็นสีน้ำตาลแห้ง ลักษณะแผลแตกเป็นร่องลึกแตกเป็นริ้วเหมือนลายไม้สีน้ำตาล ปลายแผลมีลักษณะแหลมคล้ายสามเหลี่ยม และเป็นแผลเกือบโดยรอบผลของขั้วมะพร้าว ทำให้ผลมะพร้าวชะงักการเจริญเติบโต หรือการเจริญเติบโตไม่สมบูรณ์ มะพร้าวมีผลขนาดเล็กงอไม่ตรงตามความต้องการของตลาด หากกระบาดรุนแรง ผลจะร่วงตั้งแต่ยังเล็ก ผลผลิตเสียหายได้ถึงร้อยละ 70</p>	<p>โรสี้ขามะพร้าว เข้าทำลายภายในขั้วผลมะพร้าว ทำให้การพ่นสารฆ่าไรไม่สามารถโดนตัวไรได้โดยตรง ดังนั้นการป้องกันกำจัดให้เน้นสารฆ่าไร ในช่วงระยะมะพร้าวติดจั่นจนถึงระยะผลขนาดเล็ก ห่างกันประมาณ 1 สัปดาห์ 1 สัปดาห์ ซึ่งเป็นระยะที่โรสี้ขาเข้าทำลาย สารฆ่าโรสี้ขามะพร้าวตามคำแนะนำ ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> - สารโพพทาไกต์ 30% WP อัตรา 30 กรัมต่อ น้ำ 20 ลิตร - สารอะมิพราซ 20% EC อัตรา 40 มิลลิลิตร ต่อ น้ำ 20 ลิตร - สารกำมะถังผง 80% WP อัตรา 60 กรัมต่อ น้ำ 20 ลิตร ห้ามผสมกับสารชนิดอื่น - สารไพริดาเบน 20% WP อัตรา 10 กรัมต่อ น้ำ 20 ลิตร <p>สวนที่พบการเข้าทำลายรุนแรงและล้างรับซื้อผลมะพร้าว ให้ดำเนินการกำจัด ดังนี้ ตัดช่อดอก</p>

			<p>ช่อผล และผลที่พบอาการถูกทำลายจากโรสี้ขามะพร้าว และเศษซากจากการปอกมะพร้าวก่อนจำหน่าย นำมากรวมกัน หลังจากนั้นพ่นด้วยสารฆ่าไรตามคำแนะนำ และคลุมด้วยผ้าพลาสติกอย่างน้อย 10 วัน</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
<p>6. ทุเรียน</p>	<p>6.1 ไรแดงแอฟริกัน</p> 	<p>ไรแดงแอฟริกันดูดกินน้ำเลี้ยงอยู่บริเวณหน้าใบ พบระบาดพบความเสียหายแก่ทุเรียนในช่วงสภาพอากาศแห้งแล้ง และลมแรง ใบทุเรียนที่ถูกไรทำลาย มีลักษณะเป็นจุดประกายสีขาวที่หน้าใบมีคราบคล้ายฝุ่นหรือละอองสีขาวเกาะอยู่ สีของใบจะซีดไม่เขียวเป็นมันเหมือนใบปกติ ถ้าการทำลายเป็นไปอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง อาจส่งผลให้ใบทุเรียนร่วง การเจริญเติบโตหยุดชะงักและมีผลต่อการออกดอกติดผลของทุเรียน</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. หมั่นตรวจดูใบทุเรียน โดยใช้แว่นขยายกำลังขยาย 10 เท่า ส่องดูใบเพสลาดและใบแก่ด้านหน้าใบ ในช่วงเดือนตุลาคม-มกราคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่มีลมพัดแรง และฝนทิ้งช่วง 2. เมื่อพบการระบาดให้ใช้สารกำจัดไรพ่น ได้แก่ โพรพาร์โกด์ 30% WP อัตรา 30 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อะมิทราซ 20% EC อัตรา 30 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร การใช้สารกำจัดไรไม่ควรพ่นสารชนิดเดียวกันติดต่อกันเป็นเวลานาน ควรใช้สลับชนิดกัน เพื่อป้องกันโรสร้างคามต้านทานต่อสารกำจัดไร และใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>

6.2 หนอนเจาะผลทุเรียน

หนอนเจาะผลจะเข้าทำลายทุเรียนตั้งแต่ผลยังเล็ก อายุประมาณ 2 เดือนไปจนถึงผลใหญ่ ทำให้ผลเป็นแผล อาจเป็นผลให้ผลเน่าและร่วง เนื่องจากเชื้อราเข้าทำลายซ้ำ การที่ผลมีรอยแมลงทำลายทำให้ขายไม่ได้ราคา ถ้าหากหนอนเจาะกินเข้าไปจนถึงเนื้อผล ทำให้บริเวณดังกล่าวเน่าเมื่อผลสุก ภายนอกผลทุเรียนจะสังเกตเห็นมูลและรังของหนอนได้อย่างชัดเจน และจะมีน้ำไหลซึมเมื่อทุเรียนใกล้แก่ ผลทุเรียนที่อยู่ชิดติดกันหนอนจะเข้าทำลายมากกว่าผลที่อยู่เดี่ยว ๆ เพราะแม่ผีเสื้อชอบวางไข่ในบริเวณรอยสัมผัสนี้

1. หมั่นตรวจดูตามผลทุเรียน เมื่อพบรอยทำลายของหนอน ให้ใช้ไม้หรือลวดแข็งเขี่ยตัวหนอนออกมาทำลาย
2. ผลทุเรียนที่เน่าและร่วงเพราะถูกหนอนทำลายควรเก็บทำลายโดยเผาไฟหรือฝัง
3. ตัดแต่งผลทุเรียนที่มีจำนวนมากเกินไป โดยเฉพาะผลที่อยู่ติดกัน ควรใช้กิ่งไม้หรือกาบมะพร้าว ชั้นระหว่างผล เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเต็มวัยวางไข่หรือตัวหนอนหลบอาศัย
4. การห่อผลด้วยถุงมุ้งไนลอน ถุงรีเมย์ หรือถุงพลาสติกสีขาวขุ่น เจาะรูที่บริเวณขอบล่าง เพื่อให้หยดน้ำระบายออก โดยเริ่มห่อผลตั้งแต่ผลทุเรียนมีอายุ 6 สัปดาห์เป็นต้นไป
5. สารฆ่าแมลงที่มีประสิทธิภาพเมื่อจำเป็น ได้แก่ สารแลมบ์ดา-ไซฮาโลทริน 5% EC อัตรา 20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร พ่นเฉพาะส่วนผลทุเรียนที่กำลังทำลาย

ที่มา : กรมวิชาการเกษตร

6.3 หนอนเจาะเมล็ดทุเรียน

หนอนชนิดนี้เมื่อเข้าทำลายผล ทุเรียนจะไม่สามารถสังเกตจากลักษณะภายนอกได้ หนอนที่เจาะเข้าไปในผลทุเรียน เจริญเติบโตอยู่ภายในผลทุเรียนกัดกินเมล็ดเป็นอาหาร และถ่ายมูลออกมาปะปนอยู่กับเนื้อทุเรียน ทำให้เนื้อทุเรียนเสียคุณภาพเกษตรกรไม่สามารถขายเนื้อทุเรียนสดได้ จนกระทั่งเมื่อหนอนโตเต็มที่พร้อมเข้าดักแด้ จะเจาะเปลือกเป็นรูออกมาและทิ้งตัวลงบนพื้นดินเพื่อเข้าดักแด้ในดิน เกษตรกรเห็นแต่รูไม่พบตัวหนอนอยู่ในหรือบางครั้งพบความเสียหายเมื่อเก็บเกี่ยวผลผลิตแล้ว

1. ไม่ควรขนย้ายเมล็ดทุเรียนจากอื่นเข้ามาปลูก ถ้ามีความจำเป็น ควรคัดเลือกเมล็ดอย่างระมัดระวัง หรือแช่เมล็ดด้วยสารฆ่าแมลง เช่น มาลาไทออน 83% EC อัตรา 40 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คาร์บาริล 85% WP อัตรา 50 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร

2. ห่อผลระยะยาว โดยใช้ถุงพลาสติกสีขาวขุ่น ขนาด 40 x 75 เซนติเมตร เจาะกันถุงเพื่อระบายน้ำ สามารถป้องกันไม่ให้ตัวเต็มวัยมาวางไข่ได้ โดยเริ่มห่อผลตั้งแต่ผลทุเรียนมีอายุ 6 สัปดาห์เป็นต้นไป จนถึงเก็บเกี่ยว

3. การป้องกันกำจัดด้วยวิธีผสมผสาน โดยการพ่นสารฆ่าแมลง แลมบ์ดา-ไซฮาโลทริน 2.5% CS อัตรา 20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คาร์บาริล 85% WP อัตรา 50 กรัม ต่อน้ำ 20 ลิตร ห่างกันครั้งละ 1 สัปดาห์ เริ่มเมื่อผลอายุ 6 สัปดาห์ และห่อด้วยถุงพลาสติกขาวขุ่น ขนาด 40 x 75 เซนติเมตร เจาะกันถุงเพื่อระบายน้ำ เมื่อผลอายุ 10 สัปดาห์

4. การใช้กับดักแสงไฟโดยใช้หลอด black light เพื่อล่อตัวเต็มวัยหนอนเจาะเมล็ดทุเรียนมาทำลาย

5. การป้องกันกำจัดโดยใช้สารฆ่าแมลง เมื่อพบตัวเต็มวัยเริ่มระบาดให้ใช้สาร คาร์บาริล 85% WP อัตรา 50 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ เดลทาเมทริน 3% EC อัตรา 15 มิลลิลิตร ต่อน้ำ

			<p>20 ลิตร หรือ แลมป์ดา-ไซฮาโลทริน 2.5% CS อัตรา 20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ เบตา-ไซฟลูทริน 2.5% EC อัตรา 20 มิลลิลิตร ต่อน้ำ 20 ลิตร ห่างกันครั้งละ 1 สัปดาห์</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
	<p>6.4 เพลี้ยไฟ</p> 	<p>ตัวอ่อนและตัวเต็มวัยดูดกินน้ำเลี้ยงจาก ส่วนต่าง ๆ ของพืช มีผลทำให้ใบอ่อนหรือยอดอ่อน ชะงักการเจริญเติบโต แคระแกร็น ใบโค้ง แห้ง หักงอ และไหม้ เพลี้ยไฟจะระบาดรุนแรงในช่วงแล้ง ระหว่างเดือนธันวาคม-พฤษภาคม ซึ่งตรงกับระยะที่ต้นทุเรียนออกดอกติดผล</p> <p>การทำลายในช่วงออกดอกทำให้ดอกแห้ง ดอก และก้านดอกเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล แคระแกร็น และร่วง ในช่วงผลอ่อน ทำให้ชะงักการเจริญเติบโต</p> <p>การทำลายในช่วงผลอ่อน เกิดอาการปลายหนามแห้ง ผลไม่สมบูรณ์และแคระแกร็น</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สำรวจแปลงอย่างสม่ำเสมอ และสำรวจถี่ขึ้น ในช่วงสภาพอากาศร้อน ฝนทิ้งช่วงเป็นเวลานาน 2. หากพบเพลี้ยไฟระบาดเล็กน้อยให้ตัดส่วนที่ถูกทำลายทิ้งนอกแปลง 3. เมื่อพบเพลี้ยไฟระบาดรุนแรง ใช้สารฆ่าแมลง ที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันกำจัด ได้แก่ อิมิดาโคลพริด 10% SL อัตรา 10 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ พิโพรนิล 5% SC อัตรา 10 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร และไม่ควรใช้สารเคมีกำจัดแมลงชนิดใดชนิดหนึ่งซ้ำติดต่อกันหลายครั้ง เพราะทำให้เพลี้ยไฟสร้างความต้านทานได้ <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>

<p>7. มังคุด</p>	<p>เพลี้ยไฟ</p> 	<p>เพลี้ยไฟจะดูดกินน้ำเลี้ยงของมังคุด ถ้าเข้าทำลายช่วงออกดอกและติดผลอ่อน จะทำให้ดอกและผลผลแห้ง และร่วง ส่วนผลที่ไม่ร่วงเมื่อมีการพัฒนาโตขึ้น จะเห็นรอยทำลายชัดเจนมีลักษณะเป็นแผลขรุขระสีน้ำตาลที่เรียกว่าผิวขี้กลาก เพลี้ยไฟจะระบาดรุนแรงในช่วงอากาศแห้งแล้ง ช่วงระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึง มีนาคม</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. สำรวจแปลงอย่างสม่ำเสมอ และสำรวจถี่ขึ้นในช่วงสภาพอากาศร้อน ฝนทิ้งช่วงเป็นเวลานาน 2. หากพบเพลี้ยไฟระบาดเล็กน้อยให้ตัดส่วนที่ถูกทำลายทิ้งนอกแปลงระยะ 3. สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันกำจัดเพลี้ยไฟ ได้แก่ พิโพรนิล 5% SC อัตรา 10 มิลลิกรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ อิมิดาโคลพริด 10% SL อัตรา 10 มิลลิกรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ คาร์โบซัลแฟน 20% EC อัตรา 50 มิลลิกรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ไซเปอร์เมทริน/ไพโซโลน 28.75% EC อัตรา 40 มิลลิกรัมต่อน้ำ 20 ลิตร <p>โดยไม่ควรใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชชนิดใดชนิดหนึ่ง ติดต่อกันหลายครั้งเพราะจะทำให้เพลี้ยไฟดื้อยา และอาจเกิดแมลงศัตรูชนิดอื่นระบาดขึ้นมา</p> <p style="text-align: right;">ที่มา : กรมวิชาการเกษตร</p>
------------------	---	---	--